

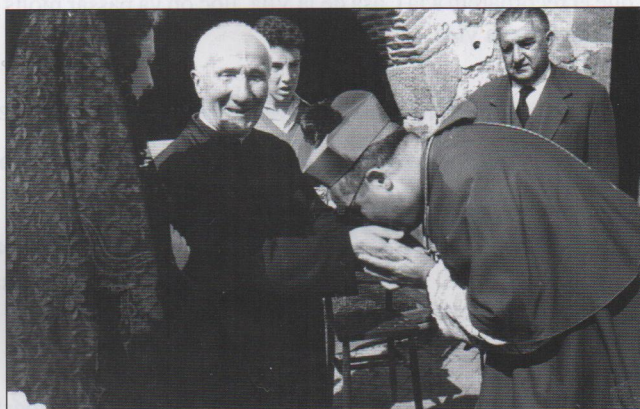
REPICA I ENS CRIDA LA CAMPANA

Les campanes són la veu d'un poble. El seu ressò pot passar desapercbut en l'anar i venir diari, però, com tantes coses importants, és precisament quan emmudeixen quan les trobem a faltar. Les campanes toquen a festa, conviden a la missa setmanal, tritllegen quan hi ha un bateig i el seu so trist ens anuncia la marxa definitiva d'algun veí del nostre poble. En el darrer comiat, la seva veu sembla un plor, esquinça la tranquil·litat d'un dia qualsevol i es converteix en un plany. Llavors ens emocionem i no podem evitar un pensament esquiú cap a la nostra pròpia mort. Les campanes tocaran un dia per a nosaltres.

Quan els petits pobles de pagès tenien un rector -figura actualment extingida-, un vailet del veïnat solia ser escolà i campaner. Era una tasca que agradava molt a la mainada. Tots els nens volien tocar les campanes. A la primavera, al toc de l'*angelus*, les orenetes fugien espaordides del campanar. Un cop recuperat el silenci, els ocells tornaven als seus nius, i la pau i la calma regnaven novament. No crec que es pugui desvincular del tot la venerable imatge d'un capellà rural amb el so de les campanes. Si deixo llliscar la memòria, se m'apareix Mn. Pau de Sant Iscle, sacerdot, mestre, metge, filòsof, hortolà, pagès i conseller que fou de diverses generacions. Mn. Pau s'adeia amb la veu de les campanes. Era un home pacient, humil, feiner i eficaç. El seu món era manyac. El seu fer, evangèlic. Coneixia cada persona de cada casa, cada criatura de la seva escola, cada planta del seu hort, cada full del seu breviari, cada camí i cada dreuera. Les necessitats dels seus feligresos el feien acudir lleuger on feia falta. A l'hora precisa tenia la seva cita amb les campanes. Llavors, la veu metàl·lica, tan familiar a la vall, ressonava i ressonava. Tot i la solemnitat, de ben segur que els rectors de pagès no haurien canviat el seu campanar pel d'una catedral, ni el disseminat del seu poble per la més bonica de les ciutats. Ni el seu silenci per un orgue monumental. El seu fer senzill, franciscà, amb el seu campanar, el seu hort, la seva escola i els seus parroquians ho eren tot.

Recordo també que, quan anava a Sant Miquel de Pineda per trobar-me amb la Paquita i xerrar una bona estona, mai es descuidava de tocar la campana al migdia. Com que no tenia cap rellotge a mà, solia preguntar si faltava molt per a les dotze. De fet, com a gran observadora, en tenia prou amb la ratlla del sol per a calcular l'hora amb certa precisió. La dona s'alçava i, a cada estrebada, la campana movia el seu batall. Els gats, indiferents, seguïen mandrejant, mentre els gossos lladraven sense malícia i movien la cua de contents. Aviat seria hora de menjar.

Tant de bo que mai res ni ningú pugui ofegar la veu de les campanes, tota vegada que les campanes tenen ànima i formen part de les nostres vides.

Document gràfic dels cinquanta anys de sacerdoci de Mn. Pau Rovira. Hi apareixen: Mn. Pau, Josep Valls, Dr. Narcís Jubany, bisbe de Girona, i Benet Campderrich. Any 1959. Arxiu Vilallonga.

Rosa Maria Montaña

SANT FÈLIX L'AFRICÀ (FELIU), 1 d'agost

Natural de Scillium, província romana de l'Àfrica. En la regió anomenada Bizancium o Emporium, no pas lluny de la frontera de Numídia, al nord de Thala o Thelepte, i en el marge esquerre d'un dels rius que anaven a fer cap a la llacuna de Leptis Minor. Correspon a l'actual població d'El Kasrún.

De noble sang africana, Feliu estudià a Cesàrea de Mauritània o Cherchell. Coneixent la cruel persecució que Dioclecià suscitava en el nord-est d'Hispania, encès en amor de Crist, va voler anar-hi amb el seu germà Cugat i altres companys com un mercader, però no per comerciar, sinó per ajudar els cristians. El seu germà restà a Barcelona i Feliu desembarcà a Empúries i anà posteriorment a Girona per escampar la llavor del cristianisme.

L'emperador Dioclecià (245-313) signà un edicte de persecució en contra dels cristians. Així començava l'Era dels Màrtirs. Essent Rufi el pretor de Girona (304), Feliu va sofrir

el martiri. Empresonat i fuetejat, fou de cap a terra girat durant nou hores. Carregat de cadenes, fou arrossegat nu per mules pels carrers de la ciutat. Finalment, fou llençat al mar amb una gran mola a Sant Feliu de Guíxols, en un lloc anomenat Calasant.

Així mateix, també sofriren martiri el papa Marcel·lí (296-304), Cugat a Barcelona, Vicenç d'Hosca, els nens Just i Pastor a Alcalá, i molts més.

El poeta cristià Prudenci (348-410), en les seves odes *Liber Peristephanon*, fa constar alguns d'aquests martiris. La sang de Feliu va fructificar a molts indrets de Girona, ciutat que li va dedicar un temple, en el que es veneren les seves relíquies.

Sergi Aldabó Rosell
Soci de l'Esbart de la Vall d'Hostoles